Р Е Ш Е Н И Е
№ 43009

гр. София, 03.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 73 състав,** в публично заседание на 14.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **8429** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно- осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Д. П. Л. срещу Решение № ПИ-218/23.06.2026 г. на директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С. /ТД на НАП - С./, с което е оставена без уважение жалбата ѝ срещу Разпореждане с изх. № С260022-137-0002337/02.06.2026 г., издадено от Т. Т. на длъжност старши публичен изпълнител при ТД на НАП С., в частта, в която не е уважено възражение за изтекла погасителна давност относно публични вземания по изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г.

Релевират се доводи за незаконосъобразност на оспореното решение и потвърденото с него разпореждане, поради противоречието им с материалния закон – чл. 171, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК. Твърди се, че органът по приходите и публичният изпълнител не са обсъдили и приложили правилно института на 5-годишната обща погасителна давност по отношение на публичните задължения за осигурителни вноски за фондовете на ДОО, НЗОК и ДЗПО и данък по ЗДДФЛ по подадени декларации образец 6 за данъчните периоди от 01.12.2015 г. до 31.12.2016 г. Поддържа се, че с налагането на обезпечителната мярка запор върху банкови сметки в „Юробанк България“ АД на 19.04.2018 г. давността е спряла, но след това е започнал да тече нов 5-годишен давностен срок, който е изтекъл на 19.04.2023 г., доколкото през този период е налице пълно бездействие на публичния изпълнител и липсват действия по принудително събиране, а следващият запор на банкови сметки е наложен едва на 10.06.2024 г. Наред с това жалбоподателят се позовава на разпоредбата на чл. 171, ал. 3 от ДОПК относно погасяването на лихвите. Моли съда да постанови решение, с което да отмени оспореното решение на директора на ТД на НАП С. и да

разпореди отразяване на процесните публични задължения като погасени по давност.
В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призована, не се явява и не се представлява. С писмена молба от 13.10.2026 г. заявява, че не възразява да се даде ход на делото, поддържа изцяло изложените в жалбата аргументи и моли за постановяване на съдебен акт, с който решението на директора на ТД на НАП С. и потвърденото с него разпореждане да бъдат отменени като неправилни и незаконосъобразни.
Ответникът – директор на ТД на НАП - С., чрез процесуалния си представител юрк. В. П., оспорва жалбата и изразява становище за нейната неоснователност, като поддържа съображенията, изложени в обжалваното административно решение. Изтъква, че с налагането на запора върху банковите сметки давността е спряна съгласно чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, банковата сметка на длъжника не е закрита и обезпечителната мярка не е отменяна, поради което давността продължава да бъде спряна и абсолютната 10-годишна давност не е изтекла. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.
Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител за участие в производството.
Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:
В ТД на НАП С. срещу Д. П. Л. е образувано Изпълнително дело /ИД/ №[ЕИК]/2016 г. за принудително събиране на публични държавни вземания.
Издадено е Съобщение за доброволно изпълнение по чл. 221 от ДОПК с изх. № С170022-048-0053304/22.04.2017 г. за дължими публични вземания в общ размер на 11 274,79 лв., от които главница 9 059,30 лв. и лихва 2 215,49 лв. Същото е връчено на длъжника на 10.06.2024 г.
С Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ с изх. № С180022-022-0018317/24.03.2018 г., издадено от старши публичен изпълнител при ТД на НАП С., е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касетите и суми за доверително управление в търговските банки, както и запор върху безналични ценни книжа, за обезпечаване на задължения в общ размер на 12 479,48 лв., от които главница 9 428,48 лв. и лихва 3 051,00 лв.. Във връзка с наложеното обезпечение е изпратено Запорно съобщение с изх. № С180022-003-0063217/24.03.2018 г. до „Юробанк България“ АД. Съобщението е връчено на банката на 19.04.2018 г., видно от отговор с изх. № 1114/19556 от 19.04.2018 г., в който е посочено, че запорът е наложен на 19.04.2018 г. върху банкови сметки на длъжника, но наличността по тях не е достатъчна за покриване на пълния размер на задълженията. Впоследствие е издадено Разпореждане за изпълнение на запорно съобщение с изх. № С180022-029-0026146/12.09.2018 г. на основание чл. 228, ал. 1 от ДОПК, по силата на което по изпълнителното дело е постъпила сума в размер на 1 041,68 лв., разпределена за частично погасяване на дълга.
В хода на изпълнителното производство са предприети и допълнителни обезпечителни мерки: с ПНОМ с изх. № С240022-022-0029276/25.04.2024 г. е наложен запор върху МПС – лек автомобил марка „О.“ с рег. [рег.номер на МПС] ; с ПНОМ с изх. № С240022-022-0035613/20.05.2024 г. е наложен запор върху 4 дружествени дяла в капитала на „Дина Стил“ ЕООД, вписан в Търговския регистър; с ПНОМ с изх. № С240022-022-0045419/07.06.2024 г. е наложен запор върху банкови сметки в „Първа инвестиционна банка“ АД и „Юробанк България“ АД за сумата от 17 031,40 лв.. Същите са връчени лично на длъжника на 10.06.2024 г. срещу разписка.
На 19.03.2026 г. длъжникът Д. П. Л. е подала Възражение за изтекла погасителна давност с вх. № С260022-000-0156888/19.03.2026 г., с което е поискала да бъдат признати за погасени по давност публичните задължения за данъци и осигурителни вноски по декларации образец 6 за периодите

01.12.2015 г. – 31.12.2016 г. и за периодите 01.12.2014 г. – 30.11.2015 г., ведно със съответните лихви.
С Разпореждане с изх. № С260022-137-0002337/02.06.2026 г., издадено от старши публичен изпълнител при ТД на НАП С., на основание чл. 226, ал. 1 от ДОПК е разпоредено: по ИД № [ЕИК]/2016 г. не прекратява поради изтекла погасителна давност събирането на 27 броя публични вземания за осигурителни вноски (Фонд ДОО, Фонд ДЗПО-УПФ, НЗОК) и данък върху доходите на физически лица за периоди от 01.12.2015 г. до 31.12.2016 г. в общ размер на 2 943,87 евро (от които главница 1 402,32 евро и лихва 1 541,55 евро), подробно индивидуализирани в табличен вид в акта. Публичният изпълнител е мотивирал отказа си с обстоятелството, че с ПНОМ от 24.03.2018 г. давността е спряна на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК и тече 10-годишният абсолютен давностен срок по чл. 171, ал. 2 от ДОПК, който не е изтекъл.
Разпореждането е оспорено от длъжника с жалба по административен ред с вх. № Ж-22-844/09.06.2026 г. до директора на ТД на НАП С..
С обжалваното в настоящото производство Решение № ПИ-218/23.06.2026 г. директорът на ТД на НАП С. е оставил жалбата на Д. П. Л. без уважение като неоснователна. Решаващият орган е приел, че за задълженията по т. 2 от възражението, а именно за периода 01.12.2014 г.– 30.11.2015 г. абсолютната давност е изтекла и същите са служебно отписани от данъчно-осигурителната сметка считано от 28.02.2026 г., поради което жалбата в тази част не подлежи на разглеждане по същество. Относно останалите задължения за периодите от 01.12.2015 г. до 31.12.2016 г. директорът е възприел изводите на публичния изпълнител, че с връчването на запорното съобщение на банката на 19.04.2018 г. 5-годишният давностен срок е спрян съгласно чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК; банковата сметка не е закрита и запорът не е отменен по реда на чл. 208 от ДОПК, поради което спирането продължава и вземанията се погасяват само с изтичането на 10-годишната абсолютна давност по чл. 171, ал. 2 от ДОПК, която не е изтекла.
От представената и приета в съдебното заседание на 14.10.2026 г. Справка за общите задължения на жалбоподателката, актуална към 14.10.2026 г., се установява, че задълженията по декларации образец 6 и справки-декларации по ЗДДС за данъчните периоди от 2012 г. до ноември 2015 г. са фигуриращи в раздел „Погасени по давност/отписани задължения“ с дати на погасяване 28.02.2024 г., 28.02.2025 г. и 28.02.2026 г., докато процесните 27 броя задължения за периода декември 2015 г. – декември 2016 г. са отразени като непогасени и подлежащи на разпределение от публичен изпълнител.
При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:
Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежна страна, адресат на неблагоприятен административен акт, в преклузивния 7-дневен срок по чл. 268, ал. 1 от ДОПК след изчерпване на задължителния административен ред за контрол по чл. 266 от ДОПК.
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.
Оспореното Решение № ПИ-218/23.06.2026 г. е издадено от материално и териториално компетентен административен орган по смисъла на чл. 267, ал. 1 във връзка с чл. 266, ал. 1 от ДОПК – директора на ТД на НАП С.. Актът е постановен в писмена форма и съдържа изискуемите от закона реквизити – фактически и правни основания, ясно формулирана разпоредителна част и указания за реда и срока за обжалване. Потвърденото с него Разпореждане с изх. № С260022-137-0002337/02.06.2026 г. също е издадено от компетентен старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. съгласно чл. 226, ал. 1 от ДОПК. При издаването на актовете не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.
При преценката за материалната законосъобразност на оспорения акт съдът съобрази следното:

Съгласно чл. 168, т. 3 от ДОПК изтичането на давностния срок е уредено като самостоятелен способ за погасяване на публичните задължения. Разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК предвижда, че публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по- кратък срок. Съгласно чл. 171, ал. 2 от ДОПК, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността, освен при лимитативно посочените в нормата изключения.
В чл. 172, ал. 1 от ДОПК законодателят е регламентирал изрично хипотезите, при настъпването на които давността спира да тече, като съгласно т. 5 давността спира „с налагането на обезпечителни мерки“. В чл. 172, ал. 2 от ДОПК е регламентиран институтът на прекъсване на давността – с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение, като по силата на ал. 3 от прекъсването започва да тече нова давност.
По делото няма спор, че за процесните 27 броя задължения по декларации образец 6 за данъчните периоди декември 2015 г. – декември 2016 г. сроковете за плащане са настъпили през 2016 г. и 2017 г. Съответно общият 5-годишен давностен срок по чл. 171, ал. 1 от ДОПК е започнал да тече на 01.01.2017 г. (за задълженията с падеж през 2016 г.) и на 01.01.2018 г. (за задълженията с падеж през 2017 г.).
Неоснователно е основното възражение на жалбоподателя, че давността по отношение на тези задължения е изтекла на 19.04.2023 г. От събраните по делото писмени доказателства се установява по несъмнен начин, че с ПНОМ с изх. № С180022-022-0018317/24.03.2018 г. е наложен запор върху сметките на длъжника в търговските банки. Съгласно чл. 202, ал. 1 от ДОПК запорът върху вземания на длъжника от банки се счита за наложен от часа в деня на връчването на запорното съобщение на банката. В случая Запорно съобщение с изх. № С180022-003-0063217/24.03.2018 г. е редовно връчено на „Юробанк България“ АД на 19.04.2018 г. С налагането на тази обезпечителна мярка на 19.04.2018 г. (преди изтичането на 5-годишния срок) е настъпило предвиденото в чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК правно действие – спиране на погасителната давност. Законодателят в чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК урежда налагането на обезпечителни мерки като основание за спиране, а не за прекъсване на давността. При спирането давностният срок спира да тече за периода, през който съществува съответното спиращо основание, и не започва нов 5-годишен давностен срок, както неправилно поддържа жалбоподателя. Съгласно чл. 208, ал. 1 от ДОПК обезпечението се отменя от публичния изпълнител след погасяване на задължението или при наличие на други законови основания. По делото няма данни, нито се твърди, наложените запори да са били отменени по установения ред, банковите сметки на лицето да са били закрити или публичният дълг да е изцяло изплатен. Напротив, запорът е действащ, поради което давността продължава да бъде спряна.
При спряна обща давност публичните вземания подлежат на погасяване единствено с изтичането на 10-годишната абсолютна погасителна давност по чл. 171, ал. 2 от ДОПК. Този срок, считан от 1 януари на годината, следваща годината на падежа (съответно 01.01.2017 г. и 01.01.2018 г.), изтича на 01.01.2027 г. и 01.01.2028 г. Допълнително следва да се отчете и разпоредбата на § 29, т. 1 от ПЗР на ЗМДВИП, съгласно която до отмяната на извънредното положение срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК не се прилага, като неизтеклата част продължава да тече след изтичане на срока по § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето (от 21.05.2020 г.). Следователно както към момента на издаване на оспореното разпореждане и потвърждаващото го решение на директора на ТД на

НАП С., така и към датата на приключване на устните състезания пред настоящата инстанция, абсолютната давност по чл. 171, ал. 2 от ДОПК не е изтекла за нито едно от процесните вземания. Неоснователно е и позоваването на чл. 171, ал. 3 от ДОПК (в сила от 05.08.2023 г., ДВ, бр. 66 от 2023 г.). По силата на тази норма лихвите за публичните вземания се погасяват по давност с изтичането на сроковете за главното вземане. След като главните публични задължения не са погасени по давност, то и акцесорните вземания за лихви върху тях не са погасени.
По изложените съображения оспореното Решение № ПИ-218/23.06.2026 г. на директора на ТД на НАП С. и потвърденото с него Разпореждане с изх. № С260022-137-0002337/02.06.2026 г. са издадени в съответствие с материалния закон и целта му, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.
При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с § 2 от ДР на ДОПК, чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в полза на Национална агенция за приходите следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 102,26 евро /200,00 лева/.
Мотивиран от горното, Административен съд София - град, III-то отделение, 73-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. П. Л., ЕГН [ЕГН], срещу Решение № ПИ-218/23.06.2026 г. на директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С., с което е оставена без уважение жалбата ѝ срещу Разпореждане с изх. № С260022-137-0002337/02.06.2026 г., издадено от старши публичен изпълнител при ТД на НАП С..
ОСЪЖДА Д. П. Л., ЕГН [ЕГН], да заплати на Национална агенция за приходите сума в размер на 102,26 евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.